

Medvoški planinci praznujejo

12. MARCA so se na 25. rednem občnem zboru zbrali člani planinskega društva Medvode. Uvodoma je o delu društva v preteklem letu poročal predsednik Drago Oblak. Članstva je sicer manj, toda le na papirju, ker so imeli težave s pobiranjem članarine. Sicer pa 933 članov društva še vedno predstavlja naklonjenost planinstvu. Društvo je imelo za opravljanje nalog šest komisij, ki so bile vse po vrsti uspešne.

Mladinska komisija je organizirala več izletov, ki so se jih polnoštevilno udeležili, v Tamarju pa je bilo na planinskem slavlju 800 pionirjev in mladincev. Komisija za izlete je pripravila osem izletov, več izletov tudi za člane delovnih organizacij, tako da so bile gore dobro obiskane.

Člani Alpinističnega odseka so opravili 134 vzponov v naših in tujih vrhovih ter se povzpeli na Mont Blanc. Izvedli so plezalno šolo v Turncu pod Grmado, trije člani pa so sodelovali tudi v akcijah gorske reševalne službe.

Planinsko društvo Medvode upravlja dve planinski postojanki; Slavkov dom na Golem brdu in Tamar, ki sta bili dobro obiskani. Večjo pozornost so posvečali tudi zaščitenemu cvetju, zlasti beli blagajani, katere cvetov je vse manj.

Po živahni razpravi so sprejeli delovni program, v katerem bo osrednja prireditev III. tabor planincev ljubljanskega področja, ki bo 20. maja na Slavkovem domu.

Zaupali so nam, da bo program zelo pester, saj bo sodelovala tudi godba na pihala, pevski zbor, recitatorji in še cela vrsta sodelujočih. Pokrovitelj proslave je Franc Setinc, sekretar sekretariata CK ZKS.

NAŠI KLICAJI!!

MORILCI

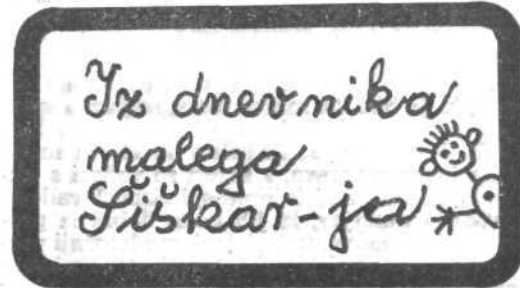
NA NAŠIH cestah umre vsak teden nekaj naših otrok, sosedov, znancev. Nezgodne kronike so polne grozljivih opisov nesreč, ki jim najčešče botruje človeška malomarnost. Dan za dnem avtomobilska smrt trga iz naše sredine ljudi, ki bi še živeli, če bi nekdo ne precejeval svojih voznških sposobnosti ali pa tolerance za alkohol.

Toda naše ceste so priča tudi drugačni moriji. V tem primeru pa gredo številke v stotine, kljub temu, da jih nezgodne kronike nikoli ne zabeležijo. Razumljivo. Pomislite vendar, kaj bi ljudje porekli, če bi nenadoma časopisi začeli objavljati vesti o tem, kako je nekje nekdo podrl Jurčkovega Bučkota, črne španjela z dolgimi uhlji. Ne, to ne gre. Pa čeprav je bil to vendarle prijazen kuža, skorajda že enakovreden član družine, Jurčkov najboljši prijatelj. Res je, fant se je nanj navezal, tako navezal, da ga nihče, prav nihče ni mogel potolažiti. Ne more pozabiti tistih zvestih pasjih oči, ki so mu venomer sledile. Vedno bo imel pred seboj tiste dolge uhlje, ki so vihrali za njim povsod, kamor je šel. Spremljal ga je v šolo, delal mu je družbo, kadar je hodil v trgovino za mamicco. Tudi takrat, ko je stekel čez prehod za pešce, je Bučko bevskal za njim. Nekje na sredi zebre, ki je narisana seveda samo za ljudi, ga je podrl avto.

Voznik se ni ustavil. Verjetno si je šele doma ogledal blatnike, če ni morda kje poškodovan lak — zaradi tistega nemarnega psa... Oddahnil si je, odkril je samo nekaj kapljic krvi in nekaj dlak... Tokrat je bila to kri živali, toda, kaj bo ta brezvestni voznik storil prihodnjič, če mu bo na cesto skočil majhen otročiček, veliko bolj okoren in počasen kot takle žilav španjela?

Ozrite se po naših cestah. Povoženi psi, povožene mačke, kokoši... Da, morilci so med nami. Tudi ta tovariš, ki je ubil Jurčkovega prijatelja, sodi mednje. Čeprav o takšnih ubojih zakon molči...

Danes so na vrsti živali. Bodo jutri te brezvestne roke usmerile morilska kolesa na ljudi?

ČETRTEK

Na, hudiča, spet je crknila električna, se je zadrhl ata iz kuhinje in začel preklinjati, da nam nekaj časa še sveče ni bilo treba prižigati, tako se je bliskalo. Nakar je mama rekla, da je nepremišljen in nespameten, ker pred otrokom tako grdo govori in je potem res klet bolj po tiho. Potem se je začel velik hec, ko smo vsi iskali sveče po celi bajti in je mama ugotovila, da smo pri zadnji redukciji vse požgali. Jaz sem se pa spomnil, da ima naša stara mama v svoji omari neke dolge sveče z narisanimi dolgolasimi tovariši in ata je priznal, da le nisem tak gumpec, kot si je mislil. Sestra je posodila vžigalice, rekla je, da jih ima v torbici čisto slučajno (čeprav vem, da z njimi prižiga cigarete, kar pa mama ne ve, bo pa še zvedela, če mi sestra ne bo dala za sladoleđ). Sveče so jako lepo dišale in se je zato mama izjasnila, da bo vsaj enkrat imela od Svetega Antona korist, če ž mora stari mami plačevati za romanja. Potem smo lepo sedeli za mizo in se gledali, mene so pa še malo topli med drugim, ker sem s stolpljenim voskom popackal mamin najljubši prt. Razen tega, da je prišel na obisk atov kolega iz službe, ki je skoraj navzkriž pogledal, ko je videl na mizi sveče z narisanimi svetniki, se ni zgodilo nič nenačnega.

PETEK

Danes zjutraj je prišel k meni sosedov Jožko in mi rekel, da ima eno krasno idejo, kar je pomenilo, da bo še dosti smeha in zabave. Jožko ima sobo, iz katere se krasno vidi na križišče in zato sva splezala na okno. Spodaj na cesti je bila zelo pristrčna gneča, kajti semaforji namreč spet niso delali zaradi redukcije. Naš ata pravi, da je to ena velika svinjarija, kakršne ni nikjer drugje na svetu. Rekel je še, da semafor ni štedilnik, da bi crknil ob vsaki redukciji. Naš ata je včasih prav čuden. Seveda semafor ni štedilnik, toda jaz imam vseeno raje, da mrknejo žarnice tam doli na križišču, ker je potem krasno kot v filmu, če pa štedilnik ne gori, smo lačni, kar pa je precej sitno.

No, spodaj so se drenjali avti in hupali, ker nobeden ni vedel, kdo ima prednost. Z Jožkom zelo rada gledava ta cirkus in večkrat tudi staviva, kateri avto se bo hitreje prebil na drugo stran čez križišče. Zadnjič je spet zmagal Jožko, čeprav se mi zdi, da me je okrog prinesel. On je staval na belega fička, meni pa je priporočil sivo škodo, čeprav je sam že od vsega začetka vedel, da je v njej ženska, kar pa pomeni njegovo prepričljivo zmago. Ta dan sem imel nasploh smolo, ker je škoda treščila v nekega princa in je bil Jožko važen kot petelin. Potem je prišel v sobo njegov ata in rekel, da se prav čudi, kje so danes miličniki, ko pa navadno vedno kakšen žvižga tam spodaj, najraje še njemu, ki ga imajo že dolgo na piki.

Popoldne so semaforji spet začeli delati, prišli so smetarji in pometli razbito steklo s ceste, kar je ostalo od raznih karambolov, toda to ni bilo nič več napeto. Zvečer smo spet prižgali Svetega Antona Padovanskega oziroma njegove sveče in potem gledali zvezde skozi okno. Potem smo šli spat, jaz pa sem si zaželel, da bi kmalu spet crknila električna, ker je takrat resnično zelo veselo.